

[Heick.]

Iøvrigt blev der udbetalt på den såkaldte kronekonto 4, en konto, hvoraf dr. Best uddelte til højre og venstre uden at aflægge regnskab. En enke efter en likvideret stikker fik f. eks. herfra uden videre i kontanter 100 000 kr. Fra denne konto fik mindretallet alene til skolevæsenet ca. 4 mill. kr. Der blev f. eks. i krigsårene bygget en flot ny skole i Graasten, hvortil blev anvendt ikke mindre end 338 000 kr. af de af dr. Best ranede midler.

Disse stjålne midler — det var den tyske stat, der var tyveknaegten ved dr. Best — forlangtes ved lov nr. 500 af 9. oktober 1945 tilbageleveret, og dette tilbagebetalingskrav er gennemført, uanset om de pågældende var klar over, at de var hælere eller ej. Det er vist forøvrigt en gammel fremgangsmåde med hensyn til stjålne effekter. Denne Lov gjaldt selvfølgelig hele Danmark, og revisionsudvalget for tyske betalinger, der fik lovens administration overdraget, søgte at inddrage i nationalbanken, hvad der var muligt af disse midler. Derfor rejstes også et tilbagebetalingskrav overfor de midler, der her var vandret ned til det tyske skolearbejde i Nordslesvig, uanset at de kredse, der til syvende og sidst havde fået pengene, ikke var klar over, hvorfra pengene kom. En mand, der findes i besiddelse af stjålne effekter, må som før nævnt aflevere disse, selvom han besidder dem i såkaldt godtro. De tyske skolemyndigheder nægtede i første omgang at godkende tilbagebetalingskravet. I anden omgang udtalte de villighed til at betale forskellen imellem, hvad de, såfremt der ikke havde været krig, kunne have forventet at modtage i støtte fra rigstysk side, og det, dr. Best overlod dem af stjålne midler. Revisionsudvalget fastholdt imidlertid hele kravet, og ankeinstansen gav dette udvalg medhold.

Sådan stod sagen i forsommeren 1947. De tyske skolemyndigheder henvendte sig da til den daværende regering for at opnå en politisk orden, men regeringen sagde, at loven selvfølgelig måtte overholdes, og en afgørelse, der var prøvet ved to instanser, måtte stå ved magt. Samtidig henviste man de pågældende til at udnytte lovens muligheder, hvorefter der i visse tilfælde kunne gives indtil ti års afdragstid, og man henviste endvidere til, at der ved tekst-anmærkning på finansloven var givet finansministeren bemyndigelse til under visse omstændigheder at afhænde overtagne effekter underhånden, d. v. s. uden tvangsauktion. Dette skulle forstås som en ud-

strakt hånd, som indledning til realitetsdrøftelser, så at mindretallet på rimelige vilkår kunne få brugsret over privatskolebygninger, hvor der skønnedes at være et naturligt behov.

Sådan stod sagen, da den nuværende regering trådte til og overtog ansvaret for den videre udvikling. Jeg vil ikke sige, at der intet er sket siden, men jeg vil udtale, at det er et stærkt udtalt ønske fra hele landsdelens befolkning, at spørgsmålet her snarest bringes til afslutning.

Der henstår en lang række bygninger, om hvis fremtidige anvendelse der intet vides. Begrundede tyske ønsker vil kun omfatte en brøkdæl af disse bygninger. Nogle af dem står faktisk og forfalder, og nogle er der truffet meget kortvarige dispositioner over, dispositioner, som var forsvarlige, hvis det kun drejede sig om en kort periode, men som bliver urimelige, når sagen som nu trækkes i langdrag.

Jeg kan nævne et eksempel. I en af stationsbyerne i Nordslesvig er der en privatskolebygning, som mindretallet slet ikke har interesse for. Den er lejet ud til den tidligere tyske lærer, som for øvrigt har sit arbejde et helt andet sted. Han giver 50 kr. om måneden i leje, men han får ved fremleje 90 kr. om måneden, foruden at han stadig selv har sin lejlighed. Politiet ønsker meget at overtage den pågældende bygning, da en nyansat landbetjent hverken har råd til at købe eller bygge hus til de nuværende priser. Han har foreløbig måttet leje en lille lejlighed på anden sal med indgang fra en baggård og adgang ad en meget stejl trappe. Deroppe er så den ret store stationsbys politistation. Betjenten har det ikke altid let med mere eller mindre modvillige gæster, og ved afhøring af ældre og svagelige mennesker må der træffes særlige foranstaltninger. Det hele kalder i og for sig på smilet, hvis ikke det er så alvorligt for den ulykkelige betjent, som må virke under disse urimelige forhold. Politiet er villigt til at overtage bygningen på de vilkår, der måtte blive fastsat, men sagen udsættes fra måned til måned og fra år til år, og tilfældet virker på enen som et talende eksempel på dansk administrations sendrægtighed. Jeg skrev for flere måneder siden til finansministeren personlig og foreslog, at denne sag tages ud af sammenhængen og løses særskilt, men jeg har overhovedet ikke fået svar på min henvendelse. Jeg vil alvorligt henstille til de to høje ministerier, finansministeriet og undervisningsministeriet, at man nu får sagen bragt til afslutning.